

deskundigheidsbevordering

Een plaatje bij een praatje. Een meneer met een e-matching hoofd en hippe roodbril, zou dat al snel een multikanaalsstrategie hebben genoemd. Wij noemen het aanschouwelijk onderwijs, want zo heet dat namelijk als je een onderwerp neerzet en dan lustig (als in: weduwe) associeert. Snapt u van de vorige zin niets, dan bent u nogal jong. Eerlijk gezegd maakt u dat a priori onsympathiek, dus doe uzelf een lol en hou u gedeisd. Op dit plaatje zien wij een festival. Helder. Dat was makkelijk. Colbert, cappuccino, ochtendkrant: stad. Singlet, nat pak, avondrood: festival (of een heel vernieuwend verzorgingstehuis). Als betrof het hier een stukje gesprekstechniek voor aankomend rechercheurs, willen we de tijdfactor in de geschiedschrijving betrekken. Want: ondergaande zon. Is dat een must? Wat is een must (2 plaatjes, geschiedschrijving.. glapje). Kijk eens hier: een beetje knuffelen is ook leuk, maar op den duur. Of: wil het perfect zijn, ja, dan moet de inrichting inclusief massa-beweging zo zijn geregeld, dat om pakweg half 10 een zon ondergaat. En dat ie dat een beetje professioneel doet.

Hoe fotogeniek moeten de bezoekers zijn? Vingers wil ik zien. Uhuh. Jaja. Neenee. Paris uit Gilmore girls, het niveau van mijn publiek stijgt zeg! We beat them with style, jocks, kitties en unciorn haakt ze toch maar mooi in op de actualiteit van de strip met de cowboy, panterprint: I get the picture alleen is Paris voor u als lezer een te snelle denker, dan vat ik het even samen. Je geeft een peuter ook geen cirkelzaag in de grijpgrage knuistjes, tenslotte. Het gaat er eerder om dat de bezoekers aansluiten op de stijl die verwacht wordt, dan dat ze

fotomodellen zijn. Omdat we hier eerder over losgelagen Vikings dan over mensen op kantoor praten, moet een eventueel fotomodel ruig genoeg zijn om te kunnen presteren, als het ware. Het punt daarmee is toch, dat ze vrij regelmatig in de lakschoentjesfase blijven steken. leuw, zand in mijn schoen! Brrr, fris voor de tijd van het jaar. Paris' pigeon sisters, Louise en Madeleine zou je er niet gauw zien en Paris zelf kan het wel handelen, maar is niet iemand om uren achter elkaar tegen de zon in te staren en zo kijkt ze altijd al en min keer min is plus. Dat is vast een gek gezicht.

Ach, een paar luisteraars haken af. Pech. Moet u zelf weten, het enige decente rolmodel in de Vrouw-aan-de-Balkunde is in deze dagen van Hapinezz en Vivamama het personage in de gelauwerde TV-reeks. Doet u het toch op eigen kracht. Oei, daar gaan er weer twee, vrouwen gaan altijd per twee maar komen alleen.

Het vinden van vrouwelijke aandacht is voor de festivaldirecteur m/v dus niet eenvoudig. Komt nog bij, dat een festival de hele dag neemt. De kans dat de dame aangesproken wordt is aanmerkelijk groter dan op een avondje discotheek, en dan staat het toch raar als Consuela uit Portugal toevallig net in de buurt was. In Rotterdam, al is het dan -Zuid. Hersenen verkeerd gegroeid, bringing shame on the family: ook dat loopt in de gaten. Als pr-typ voor Sabrina worden ze nog wel eens ingeschakeld, eens aangeland bij het podium ging de processor op zwart. DoA, kwam mijn loondienstverleden toch eens van pas, nooit verwacht dat dat hier zou zijn.

Maar, er is ook goed nieuws. Eigenlijk alles tussen 14 en 44 of tenminste 44 gelijkend, wordt door de zo schappelijke Nederlandse man als kletspartner geaccepteerd. Wij namelijk, zijn bepaald de rotste niet en dat is zelfs wetenschappelijk bewezen. Waren we egocentrisch, dan emigreerden we en bloque naar Pas-de-Calais. Franse mannen schijnen chagrijnig te zijn, niet gewend aan slecht weer (vandaar Pas-de-Calais) en van nature tot rolpatronen geneigd, bovendien verslavingsgevoelig en gezien de strapatsen van hun premier vallend op pronkvrouwtjes. Ook de man met geringer postuur kan daar landen, bovendien. Alles is te begrijpen, indien men er moeite voor doet en zo heb ik alweer de nodige zoekpaden aangewezen.

Hebben we haast? Nee he, daarom duurt het ook de hele dag, of was dat een kip-ei. Veel van de contactarmere Nederlanders, meest man en single, worden agendamatig benaderd. Uurtje zus, papadagje wordt middagje; kom eens eten maar blijf niet te lang. Een feest van herkenning is het nooit, want niemand heeft zo'n leven. Dat is niet zo leuk, en de kracht van een festival is de tijd die zich uitstrekt. Van die gewone braafmensen -het komt onder de besten voor- wordt je festival dus niet beter. Het doet niet per se iets af, maar het voegt zeker niks toe. De praktijk leert, dat dat zichzelf regelt dus andermaal is de man de makkelijke klant (ik ben niet vrouwonvriendelijk, maar wel realistisch). Wij zouden eens wat meer aandacht mogen krijgen, zo leuk hebben we het niet en de man met zo'n carrière betaalt *ook* een prijs. Al was het maar dat hij geen tijd heeft voor een festival. Respect zou je bijna zeggen, als dat woord niet zo jankerig was gaan klinken inmiddels. *Tijd*, ik ben voorstander van het Parademodel. De snelle bezoeker betaalt entree, de trage niet. Ofschoon ik me elders tegen fanatieke prijsdifferentiatie uitspreek, is een cadeautje voor de vroege festivalganger geen gek idee en ik licht niet toe hoe, dat kunt u best zelf.

Retorische vraag: Leuk doen of leuk zijn? Tuurlijk. Dit is geen architectuurpubliek, mocht dat überhaupt bestaan dus installerende installatie is nee en snoepmeisje met Jaminassorti van 40 cent 't stuk is ja. Die ene diagonaal en de streng geometrische lichtstreep? Pastoraal-arcadische sfeer? Prérafaelistische blonde: dat dan weer wel. Razende reporter, raast u elders, u wordt niet gemist en wel gesnoeid. Sample dus cadeautje is het impactrijkste dat commercie mag, al gaat dat meest goed, ik heb dat nog maar zelden uit bocht zien vliegen en dan moeten we

een compliment geven: swoesj, dat is ie.

Vermannelijking is vermenselijking -zeg ik altijd maar- en directeurici zijn nog erg vaak sultureel besectord. The map is not the territory, uw leven niet dat van uw publiek. Het hoeft dus niet cultiverantwoord. Neem nou van mij aan als ervaringsdeskundig: ken geen neger, nimmer ontmoet en verwacht dat ook niet meer na 40 jaar. Hoogstens als nare formulierdeskundoloog met kennistekort. Willen de leukere gaan, komen ze vanzelf wel. Zou je wel een groentewinkel kunnen runnen en niet een dag lanterfant? Een cargolijn met Brahmastreken opzetten en een weiland niet kunnen traceren op de landkaart? Te druk werk, veeleisende familie, andere muzieksmaak: dat klinkt allemaal veel aannemelijker. En het is ook zo gefrykt, ik moet nieuwe mensensoorten vinden en vindmijleuk vindmijleuk vindmijleuk. A/relaxed. Dat past zo niet bij de sfeer, weetjeniet?

Citeer ik een stukje Qruun Schram (ja zo heet die man)

“Ik lees dat Hanneke Groenteman nogal wat afkeurende reacties over zich heen heeft gekregen na haar succesvolle strijd tegen oevrgewicht. Sommige op het vijandige af, min of meer wordt ze bechuldigd van verraad. Verraad aan andere dikke vrouwen, die vinden dat jezelf neerleggen bij overgewicht de enige weg is en je daarbij je energie moet steken in een gelukkige dikke vrouw zijn. Hun Hanneke is de moeder-overte, de ambassadeur voor de goede zaak geweest.”

Zodra je festival succes heeft, is het zaak eigenwijsheid te kweken als betref het PangaPanga (de snelle groeier). Door ten aanzien van verandering angstige doelgroep; wereldbeeld; het zegt gewoon meer over de bezoeker dan over je festival dat alles hetzelfde moet blijven. Maar er zit nog zoveel marketing, concurrentie met ander dagbesteding en commercie in, dat dezelfde blijven best eens je doodvonnis kan zijn.